

BIJÁK S MAMINKOU

Stáda, 23. července 2008

Cestou z práce jsem se stavila u nás v krámě a zároveň s kořím krmením jsem zakoupila DVD s filmem Kalamita. A tak jsem si pietně vzpomněla, jak jsme za mého dětství a mládí chodili "do bijáku". Televize byla teprve v rozpuhu (psal se konec padesátých, začátek šedesátých let), jeden program, na něm nic moc...

Některé video, nebo nedej bože DVD - to ani v nejbujnějších snech! a tak my - lid - jsme chodili do kina, které též nazývalo bio, bijásek, biograf - nebo též biják. Ve Vrsovicích, kde jsme tehdy bydleli, bylo především kino Práce, pak kino Vzlet (kde se též konalo promítání pouhých filmů), dále se chodilo do Strašnic do Kina Vesna a kina Mír (kousek od strašnické vozovny) a kdo chtěl být hodný - šel do kina Pilot, tam promítali tzv. premiérové filmy. Jo - a nesmím zapomenout kino "Flora" a kino Slavia na Vinohradech. Lístek stál od jedné do deseti korun - za desítku korun byly lístky od patnácti dále a nebo pak lůžko - ale tam my děti nechodily; do patnácti stálo korunu, tak co zbytečně utrácet. Zbylé peníze mohl člověk probendit za Eskymo (padesát haléřů), Polárku (korunu) nebo Nanuka (korunu navíc). Ledovky a karamelky stály po deseti korunách a kdo se chtěl "rozšoupnout", koupil si ltalskou směs za deset a do kina se choďovalo hromadně, zvláště pak dávali-li nějaký trhák jako "Stvoření světa", "Ráj divokých zvířat", "Schůzky s ďáblem" (to bylo o sopkách) atd. atd. To musely vždycky uvádět lidé, aby se tam všichni vešli. Viděla jsem tenkrát všechny mladé a především filmy - i když nechápu, kdo tuhle "přístupnost" určoval. Tenkrát byl třeba film "Divá Bára" - tak klasika a povinná četba - do patnácti let nepřístupný. Já - ať knihomol - jsem biják milovala a krásně jsem si všechny filmy užívala. Často oponou trhnul - a já měla děti v "biografovém věku" - v televizi zas nic moc - ovšem u nás na dvou programech - a tak jsme chodili do kina. Bydleli jsme ve Vodňovské ulici a tam bylo kino Lucerna a následně kino Hvězda - kde stál lístek patnáct korun, pak taky Světlo, za rohem Alfa (tam stál ovšem lístek dvacku) a tak bych mohla pokračovat dál - všude bylo kino jak máku a lístek stál nejvýše deset korun. Viděli jsme společně všechny pohádky a veselohry - třeba "Tři ořechové ky pro Popelku" jsme shlédli několikrát, a "Kam se poděla sedmá rota" čtyřikrát... Na filmy nepřístupné posílaly děti jenom mámu, pak přede kinem a chodili jsme a koukali se na obrázky a já jim (šetrně) vykládala obsah filmu a říkala jim, ze které scény ty které obrázky jsou. Celkem by to nebylo špatné, kdyby mámu děti neposílaly na přísný krváky a vražedný jako třeba "Vetelec" a tak podobně. (Můj mladší syn si ze mámy dělá legraci a tvrdí, že nejraději filmy veselé, kde si hodné ovčičky hezky hrajou s hodnejma kořím a končí to DOBŘE!!!). Takže tyhle filmy mi fakt nedělaly dobře. Když jsem tedy celá ubulená a rozklepaná vylezla z kina, u nás tam v pohotovosti čekaly moje krvelačné děti a dohadovaly se podrobností. Kolikrát se stalo, že mému výkladu nenápadně naslouchalo i několik dalších lidí. Jednou jsem byla vyslána na film "Upír z Ferratu". Byl to sci-fi horror o autu, které jezdilo na lidskou krev. Mladší děti to nepřístupně!!! A tak jsem šla splnit svou mateřskou povinnost - párkrát se mi tam udělalo špatně (nemělo vidět krev) a párkrát jsem se musela držet, abych z kina nezdrhla - ale jsem zodpovědná matka a tak jsem vytrvala. Tenkrát byl uprostřed Václaváku, na rohu s Jindřichskou, OD Druhá - nyní Debenhams, a tam bylo za výlohami přímo "to auto" a spousta fotografií a věcí z filmu. A tak jsme chodili okolo té Druhá a já vykládala a děti se dívaly podrobnosti, jako co je co a kdo je kdo a jak vypadal konkrétně ten krvavej motor a já najednou koukám, a od obrázku k obrázku a od výlohy k výloze se s námi pohyboval celkem slušnej dav lidí a poslouchali, co říkám. Bylo to v době, kdy když šli lidé pohromadě po ulici a smáli se u nás byli podezřelí.

Udělovalo se mi na nic. Jen jsem se modlila, aby máma zašla a po dokončení vyprávění, protože to by moje děti nepřemýšlely, kdyby se nedověděly, jak to s tím krvavým autem skončilo. Děti kladly další a další dotazy a já tuhá hrůzou a přemýšlela jsem, jestli policajti nechají děti jít domů, kde mají babičku a nebo jestli je odvezou rovnou do policie. Kde skončím já, bylo jasné. Nakonec ta hrůza skončila, policajti pravděpodobně nebyli zrovna v doslechu a ty lidi se rozcházeli a povídali si, že to musí být hezký film a že na něj určitě přijdou. No - a nebudete tomu v od produkce filmu jsem za tuto propagaci do dnešního dne - NEDOSTALA ANI KORUNU. Alena Puntíková